

El fet que l'escurçament transcendent de la Terra fos conseqüència de la invenció de l'avió, és a dir, de l'esdeveniment d'abandonar la superfície de la Terra, és com un símbol del fenomen general que qualsevol disminució de la distància terrestre només pot guanyar-se al preu de posar una distància decisiva entre l'home i la Terra, d'alienar l'home dels seus voltants més immediats.

(...)

La decadència del sistema de l'estat nació europeu; l'escurçament econòmic i geogràfic de la Terra, de tal manera que la prosperitat i la depressió tendeixen a convertir-se en fenòmens mundials; la transformació de la humanitat, la qual fins a la nostra època era una noció abstracta o un principi orientador només per humanistes, en una entitat realment existent els membres de la qual en els punts més distants del planeta necessiten menys temps per trobar-se que el que necessitaven els membres d'una nació fa un segle, tots aquests fenòmens marquen el començament del final d'aquest desenvolupament. De la mateixa manera que la família i la seva propietat van ser reemplaçades per la pertinença de classe i el territori nacional, ara la humanitat comença a ocupar un lloc de les societats nacionalment enllaçades, i la Terra substitueix el territori de l'Estat. Però sigui com sigui el futur, el procés d'alienació del món, engegat per mitjà de l'expropiació i caracteritzat per un progrés continu en termes de riquesa, únicament pot assumir proporcions fins i tot més radicals si se li permet de seguir la seva llei inherent. Els homes no poden ser ciutadans del món com ho són dels seus països, i els homes socials no poden tenir propietats col·lectives com les famílies tenien les seves propietats privades. L'auge de la societat va comportar la decadència simultània de l'espai públic i el privat. Però l'eclipsi d'un món públic comú, tan crucial per a la formació del solitari himne de les multituds i tan perillós en la formació de la mentalitat no mundana dels moderns moviments ideològics de masses, va començar amb la molt més tangible pèrdua del món privat.

Hannah ARENDT, La condició humana, ed. Empúries (Grup 62), Barcelona, 2009

Probablement, gràcies a la llei inherent de la depredació en un món que s'escurça també serà més habitual i sanguinària la depredació entre depredadors. No pot ser un càndid consol per a l'expulsat; els desesperats es devoren més ràpidament i en massa. Si trenquen la baralla, si inventen

constantment la necessitat voraç d'estar preparat per viure molt de temps a la vora de l'abisme...